Malficio Mo

by

Estée Velier

Decembrie 2019

Copyright © 2019 by Estée Velier
Toate drepturile de proprietate intelectuală sunt rezervate.
Orice reproducere a textului fără permisiunea scrisă a autoarei,
exceptând citatele folosite în recenzii, este strict interzisă.
Coperta Creative Commons Zero
ISBN GGKEY : KEL8HL996R0

În iureș de stihii
Și vuiet stins de spaime,
Deodată, îmi țin iar răsuflarea ...

Amurgul în golf era o splendoare. O artă dusă la perfecțiune. Un efluviu de văpăi în falduri satinate ce eclipsa totul în jur. O îngemănare de pasiune mistică și dramatism transcedental, în care pulberea violacee cu irizații de sidef se răsfrângea peste lume în plăsmuiri voluptoase cu iz de extravagență.

La optzeci de mile vest de Hoveri, țărmul oceanului era locul ideal unde să te lași sedus de sublimul unei asemenea priveliști ... Mândria localnicilor, care recomandau cu toată inima o plimbare seara pe aici, amintind totuși și de flux. N-aveam, însă, de ce-mi face griji. Nu intenționam să stau mult. Doar atât cât să admir în voie apusul unei stele și răsăritul alteia. Să-mi umplu plămânii cu aerul salin și să simt atingerea dătătoare de viață. Ritmic și prietenos, freamătul apelor de la mal îmi suna precum o chemare și, în refrenul familiar ce-mi înviora sufletul și de care întotdeauna îmi era dor, m-am aplecat să-mi scot sandalele. Zâmbind ușor, am inspirat în profunzime, după care, afundându-mi tălpile în nisipul moale, am pornit să străbat cu pași mici și măsurați întinderea pustie spre valurile neobosite.

Nu era prima oară când veneam în Hoveri. Mai fusesem o dată pe meleagurile astea prin noiembrie anul trecut, însă atunci, din cauza temperaturilor prea scăzute, nu mă încumetasem să ies pe plajă doar de dragul de a cutreiera zgribulită o fâșie de pământ udată de ape. Nu eram prea rezistentă la frig și tocmai pentru că nu voisem să risc o răceală fără nici un rost, îmi amânasem plăcerea de a admira frumusețea faimosului golf.

Și tot cu treabă revenisem, însă acum totul părea să se petreacă sub cele mai bune auspicii. O seară de început de mai, un crepuscul de vis, o adiere molcomă ... Nisipul fin, spuma valurilor, pescărușii albi ... Ce-mi puteam dori mai mult ?

Mă zorisem să vin pe plajă de cum lăsasem bagajul la hotel. Schimbându-mă într-un tricou și o pereche de pantaloni scurți, o și

zbughisem din cameră, cu ochii pe geam la vazduhul aprins și harta zonei în minte, înmânând din mers cheia la recepție. Eram prea curioasă ca să ratez și prilejul ăsta.

Pașii îmi șovăiră printre cochiliile fusiforme risipite pe nisipul cu reflexe roșiatice. Gândul la dosarul înțesat de grafice, rapoarte și previziuni, înghesuit aseară în valiză aproape necitit, mă ținu un moment nehotărâtă în loc. Aveam vreme să-l studiez mâine ? Partenerii de contract mă așteptau la 9am, iar discuțiile aveau să se axeze, în principal, pe datele din el. Ce să fac ? Să-mi scurtez plimbarea ? Proiectul ăsta nu era joacă de copii și nu voiam s-o dau în bară când mi-era lumea mai dragă.

La orizont, mai multe fulgere îmi atraseră privirea și, uitând de analize și evaluări, am stat să privesc buchetele de lasere opalescente cum se creionau în linii frânte pe sub norii de staniol cu forme cameleonice și, în umbrele de jar ale amurgului târziu, acolo unde luptele duse de zeii din Olimp împotriva titanilor nu se sfârșeau niciodată, cele citite zilele trecute într-o revistă despre străvechiul Simbol al Nenorocirilor îmi răsăriră iar în minte.

Semnul Nenorocirilor … Al vrajbei, nebuniei … Al răzmerițelor, molimelor, ruinei … Al puterilor destructive ce nu puteau fi împiedicate să se manifeste și de care se temeau toți … Al celor despre care se spunea că erau personificarea răului, că provocau persoane la întâmplare, atacau fără motiv și omorau fără rezerve. Că atunci când apăreau, se produceau cutremure, inundații, incendii. Că zguduiau cu un cuvânt din temelii orice rânduială. Că toți cei care urzeau eliminarea lor, își găseau ei întâi moartea în cele mai oribile moduri. Că privirile lor bântuiau sufletele și că pe oriunde treceau, foarte puțini supraviețuiau ca să povestească.

Malficio … Stăpânii tenebrelor și ai nemuririi, ce făceau rău doar pentru că puteau.

O reputație ce înspăimânta și azi oamenii … Însă, cât de justificată era ? Cât adevăr exista, de pildă, în faptul că nimic nu-i putea ucide, în afara propriei voințe ?

Pe urmă, cum ajunseseră niște posesori ai unor abilități mentale avansate - după cum spuneau superstițiile - să fie atât de detestați ? Deoarece nu era deloc simplu să atingi nivelul la care să poți pricinui un rău folosindu-ți doar energia. Cultivarea minții în sensul ăsta era o treabă ce-ți lua ani și extrem de dificilă, căreia nu-i făcea față oricare doritor. Numai cei născuți să perceapă lumea nevăzută puteau atinge un asemenea nivel, însă odată ajunși acolo, de ce ar vrea să-l folosească astfel ?

Cât de răi fuseseră, în fapt, Oamenii Malficio ?

Încă un pas și micile valuri se înfășurară răcoros și reconfortant pe gleznele mele, înfiorându-mi pielea cu mângâierea lor. Gândurile mi se dispersară în zbenguiala dantelată cu parfum de pin a spumei de smarald și, încântată, am îmbrățișat cu privirea reflexele violet ale nesfârșitelor tălăzuiri. M-am întors spre apus cu dorința de a mă plimba o vreme cu picioarele prin apă.

Când m-am uitat în lateral, la colinele ce șerpuiau paralel cu mine, am constatat cu mirare că acestea rămăseseră mult în urmă. Abia mai deslușeam scara veche de lemn cu trepte înguste pe care coborâsem pe plajă și lângă care-mi lăsasem sandalele. Cât să fie până acolo ? O milă ? Două ? Când bătusem eu atâta cale ?

Ce repede treceau momentele frumoase ...

M-am îndreptat spre ultimele raze, luând ca reper la întoarcere stâncile de bazalt aflate câteva sute de metri mai încolo. Iubind să umblu prin locuri în care vântul se împletea cu pământul și cerul se revărsa în mare, aici simțeam cum mi se retrezea spiritul exploratorului înnăscut, al hoinarului fără stare, al nomadului rebel, veșnic mânat de la spate de o nestrămutată nevoie de a pătrunde esența lumii. Habar n-aveam unde ar fi trebuit s-o caut și nici de-mi era sortit să o găsesc, însă continuam cu însuflețirea celui ce intuia că nici o experiență a vieții nu era în zadar. Uneori exultam, alteori oftam. Uneori mă înălțam cu norii, alteori coboram cu meteorii.

Însă, niciodată nu mă plângeam și mergeam înainte precum Prâslea cel Viteaz. Cu o încredere în mine și în puterea de a răzbi în

orice împrejurare cum n-avea nimeni. Nu dădusem încă de un obstacol care să mă pună serios în încurcătură.

Am surâs cu ochii la pescărușul ce plutea pe un val nu departe de mine și, lăsându-mă pe vine, m-am apucat să adun câteva scoici. Când m-am ridicat, oceanul se înălță odată cu mine cu un salt ca de copil năzdrăvan ce voia să ajungă la jucăria din mâinile adultului, iar eu, amintindu-mi de ieduții de acasă, am zâmbit. Am privit valurile poleite în arămiu și norii pastel. *O să fie o noapte liniștită* - mi-am zis. Sau poate nu - am corectat după un moment, când dâre strălucitoare, alb-movalii, brăzdară tăcute negura din larg. *O să fie furtună la noapte*. O dezlănțuire viforoasă de ploaie și vânt ce va rupe zăgazurile oceanului într-o tălăzuire haotică pân' la cer ...

Însă, nu acum. Mai târziu. Mai spre miezul nopții. Acum, totul era de poveste. Perfect pentru plimbarea-mi fără țintă pe țărmul sinuos, dezmierdat de visele mării și reavane pale de vânt răzvrătit.

Oh, cum îmi tresălta sufletul aici, lângă ocean ! Cum mi se volatilizau gândurile și amintirile sub briza sa ! Nimic nu se compara cu sentimentul ăsta ... Deoarece, acum, eu, cea care se vedea din afară, mă retrăgeam încet în umbră dispărând aproape cu totul, lăsând în schimb loc unei ființe fără nume, fără griji, fără dorințe, libere de orice limitări ale minții. Ființă care aici devenea natura însăși, o lacrimă de nor, mică și insignifiantă, totuși, parte a unei puteri incomensurabile, un grăunte de nisip rostogolit prin șopote și cascade de trăiri, captivat de un murmur, mereu același și întotdeauna altul, de care nu se sătura niciodată ...

Deodată, un val mă împinse înspre uscat clătinându-mă și surprinsă de puterea lui, m-am tras la o parte, însă n-am apucat să mă îndepărtez prea mult, căci altele mă prinseră din urmă, obligându-mă să mă proptesc mai bine în călcâie ca să rezist presiunii. Nedumerită, am întors capul, simțind totodată cum îmi fugea nisipul de sub picioare, măturat de apele în creștere. *Apele în creștere* ... Stomacul mi se strânse ghem când mintea-mi realiză grozăvia.

Fluxul ! Fluxul, Mo !!

Și, speriată, am și luat-o la fugă înapoi, cu vuietul aspru, prevestitor de urgie al oceanului abătându-se pe urmele mele. Nici nu mă mai gândeam unde-mi fusese capul de uitasem de avertisment, ci alergam prin întuneric cât de repede puteam, cu inima bătându-mi agitat și pulsul vâjâindu-mi zănatec în timpane. Nu-mi dădusem seama când se înnoptase, insă acum abia de mai zăream ceva în goana-mi împleticită prin valurile ce deja mi-o luau înainte.

Am icnit când piciorul drept îmi alunecă într-un gol de nisip rupându-mi echilibrul. Cu brațele întinse, am bâjbâit după un sprijin și cumva, am reușit să-mi trag piciorul din locul înșelător și să mă redresez. Am pornit din nou, îmbrâncită și de ape, izbutind să mai acopăr vreo sută de metri probabil, când talpa îmi nimeri într-o piatră zgrunțuroasă, făcându-mă să scot un țipăt ascuțit. M-am oprit, izbucnind în plâns și simțindu-mi laba piciorului amorțită, însă oceanul, insensibil la suferința mea, mă împinse iar, forțându-mă să fac abstracție de durere și să mă urnesc din loc.

Însă, efortul de a avansa cu un picior beteag prin tumultoasa revărsare ce-mi trecea acum de coapse, era de zece ori mai mare, simpla străduință de a-mi ține balansul consumându-mi aproape toată energia. Ca să-mi cruț puterile, încetinisem ritmul, dar prinsă în înlănțuirea ostilă și izbită într-una din spate, cedam deseori, lăsându-mă târâtă în genunchi.

Nu ! N-aveam s-o sfârșesc aici ! Puteam să ajung pe coastă ! Nu-mi sosise încă ceasul ! scrâșneam în vântul șuierător ce-mi biciuia obrajii cu aprige șfichiuiri jilave.

Înaintam prin păcura hapsână a nopții cu brațele zvâcnindu-mi haotic în aer și talia strânsă ca într-o menghină. Spărgându-se bezmetic de mine, un alt val mă îmbrânci năvalnic, băgându-mă cu capul în apă. Luptând să-mi păstrez suflul, am început să înot, agățându-mă de viață cum n-o făcusem niciodată și strigându-mi în

minte determinarea de a ieși la liman cu aceeași furie cu care urla și oceanul la mine.

Însă apoi, în întunericul înfricoșător în care mă zbăteam, îmi păru că distingeam o schimbare în mugetul talazurilor, o notă mai răspicată, mai sălbatică, ca atunci când marea se lovea pieptiș de o faleză înaltă. Respirând întretăiat, m-am întrebat ce putea fi.

STÂNCI !!!

Am înghețat când am înțeles încotr-o mă târa fluxul și, opintindu-mă din răsputeri, m-am înălțat deasupra valurilor, înotând cu deznadejde împotriva curentului, ca să mă îndepărtez de formele cu capete hâde ce-și întindeau gâturile lungi spre a-și înfige colții încovoiați în trupul meu. N-am apucat însă s-o fac mai mult de câteva lungimi de braț, căci oceanul turbat mi se repezi în cale săltându-mă mânios pe coama unui val, aruncându-mă ca pe un obiect nefolositor pe un altul, prăvălindu-mă nemilos într-o trombă fără fund și năpustindu-se apoi îndârjit, precum o slută dihanie mătăhăloasă, să-mi pedepsească îndrăzneala de a-i fi sfidat puterea. Se răzgândi, totuși, înainte de a mă strivi sub imensa-i greutate, scoțându-mă singur din adâncurile în care căzusem amețită și îngăduindu-mi chiar să iau o gură de aer.

Mă înșelam însă imaginându-mi că avea să mă lase să scap. O izbitură violentă mă făcu să zbor prin aer și să mă lovesc de stâncile de care voisem să mă feresc. Creierul îmi explodă în flăcări și un icnet puternic îmi ieși din piept. Cu mintea împăienjenită și membrele amorțite, m-am prăvălit înapoi în puhoaie. Oceanul, disprețuitor, mă plesni iar, mă învârti în loc și mă trase la fund.

Mă înecam, când împinsă din nou afară, m-am trezit azvârlită între trupurile zeităților de bazalt. Cu ultimele puteri, m-am agățat de stâncă, rezistând cu disperare forței ce voia să mă smulgă de acolo, până ce, scăpată din ghearele sale pentru câteva momente, am reușit să mă târăsc în sus. Suflând greu, m-am ghemuit într-un loc de unde n-aveam cum să cad și unde am stat așa o vreme, spirit frânt, balansând sub vântul înverșunat, încercând să-mi scot din abis

memoria. Ceva sclipind pe jos, mă făcu să-mi mut privirea. Am întins mâna, însă degetele-mi nu găsiră nimic în locul respectiv. În schimb, ochii mi-au rămas pe mână, pe dosul căreia zăream acum un semn pe care l-am recunoscut cu uimire și spaimă.

Semnul Malficio ? Cum … Cum se ivise pe mâna mea ?!

Mintea îmi intră în vrie și totul se înnegri.

***